

Lovudkastet indkommet en ny Paragraph, nemlig § 23, hvori der bestemmes, at Indenrigsministeren skal udarbejde og omsende en trykt Veileledning til Lovens rette Forstaaelse. Naar vi nu tage Hensyn til, at den sidste Veileledning ogsaa var udarbejdet i Indenrigsministeriet, forekommer det mig, at det havde været rimeligt, om man ogsaa havde ladet Andre faae Indflydelse paa dens Udarbejdelse; thi det er muligt, at denne nye Veileledning kunde blive af samme Bessaffenhed som den sidste, og hvis dette skulde blive Tilfældet, vilde det vistnok være faare uheldigt; det forekommer mig, at practiske Mænd, som ere inde i disse Forhold, maatte gives Indflydelse derpaa. I § 25 gives der Anviisning paa, at naar Understud opstaae, skulde de dækkes af „Communens Kasse“, men hvor har man en saadan Kasse paa Landet? Jeg betvivler ret meget, at den findes, idetmindste veed jeg, at en saadan Kasse ikke eksisterer i den Commune, hvor jeg boer. (En Stemme: Saa kan det opkræves ved Ligning!) Ja, det er noget heelt Andet. — Disse ere Grundene, hvorfor jeg vil stemme imod det nærværende Lovudkast, og jeg kan egentlig indbefatte dem alle i den Hovedgrund, at Lovudkastet i det Hele forekommer mig at være urimeligt og ubilligt.

N. Sage: Der var Meget i, hvad den ærede Finantsminister udtalte, hvori jeg selvfølgelig er enig med ham, men der var visse Dele af hans Foredrag, som jeg er overbevist om, at den ærede Minister selv vil indrømme, ikke ere ganske rigtige. Den ærede Finantsminister mener, at man ikke skal foretage Stumper af Reformer, men dette troer jeg dog tidt vil være meget nyttigt. Jeg er vis paa, at hvis den ærede Finantsminister i et af sine Contoirer fandt en halv Snees Mennesker siddende, som ikke havde det Allermindste at bestille, og som han havde paa løs Dpfigelse, vilde han ikke sige, at han paa Grund af, at han ikke stumpveits vilde foretage Reformer i sit Ministerium, vilde lade disse Mennesker blive siddende. Saaledes forholder det sig med flere andre Reformer og rimelige Besparselser. Den ærede Minister kan heller ikke alvorligt

mene, at den Omstændighed, at der er Lovet en ny Hærplan, skulde være Grund nok til ikke at søge efter vor nærværende Tilstand at indskrænke Udgifterne til visse Dele af Armeen, naar de maae forekomme at være altfor urimeligt udstyrede. At den ærede Minister har alvorlige Forsætter i saa Henseende, derpaa tvivler jeg ikke; men vilde det ikke styrke ham paa hans Reformvei, om han allerede nu indførte Besparselser, hvor det kan ske uden at gribe voldsomt ind i noget Bestaaende? Det forekommer mig nu, at man umuligt kan sige, at et voldsomt Indgrib i det Bestaaende vil følge af det Forslag, jeg har tilladt mig at stille, eller, rettere sagt, den Hentydning, jeg har gjort. Jeg indrømmer imidlertid, at imod den ærede Minister, imod Regjeringen og imod det hele Udvalg er det ikke sandsynligt, at Forslaget vil blive vedtaget, og da heller ikke noget andet Medlem synes at ville understøtte det, har jeg besluttet at tage det tilbage.

Da Ingen optog det herved fravalbne Forslag, var det saaledes bortfaldet.

Rettelser i Kleins Foredrag under Forespørgslen til Justitsministeren.

Sp 3272, Lin. 2—3 f. o., læs: „om denne Sag — og allerede dengang var, hvis jeg ikke husker meget feil, fremkommet hine Artikler, hvori“

— 3275, Lin. 15—10 f. n., læs: „Paastanden om, at saadanne Udtalelser ere fremkomne, vinder derfor en søregen forøget Betydning derved, at den er bleven fremsat af eles sitker længe, førend han fik Embedet og hagesier er bleven stadfæstet ved, at han har saet det. Paastanden er kommen frem o. f. v.“